

však s nimi totožný, ježto neupírá straně zvláštní rekurs, jak to činí § 85 c. ř. s. poslední věta. Nelze proto tohoto předpisu použití ani obdobně, ježto jazykové nařízení nepřipouští obdoby s jinými ustanoveními, jež nepřihlížela k právu jazykovému, mimo to byla by žalovaná strana zkrácena tím, že žaloba nebyla odmítnuta, tudíž ve svém právu, což zajisté nebylo úmyslem zákonodárce, jenž vyhnul se vůbec citaci §§ 84 a 85 c. ř. s. Není tudíž napadené usnesení rekursního soudu opatřením jazykovým ve smyslu §u 7 zák. po příp. čl. 96 nař., ježto netýká se ve skutečnosti užití jazyka, byť rekursní soud se otázkou tou nepřímou zabýval, nýbrž rozhoduje jen o procesním opatření, jež učinil soudce první stolice na základě svého právoplatného rozřešení jazykového sporu. Byl tudíž rekursní soud oprávněn rozhodnouti o rekursu do usnesení soudu první stolice. Rekurent nenapadá usnesení rekursního soudu proto, že by neodpovídalo předpisu čl. 4 jaz. nař., nenavrhuje jeho změny, nýbrž navrhuje jedině zrušení jeho jako nepřípustného jazykového opatření, kterémuž návrhu nebylo možno vyhověti z důvodů shora uvedených.

Čís. 7020.

Za vnučené správy domu jest dlužník (majitel domu) oprávněn domáhati se žalobou na nájemníku, by nepřekročoval práv, jež mu přísluší podle nájemní smlouvy.

Vlastník domu není povinen, ponechati nájemníku užívání zařízení svého domu (na př. elektrického zařízení), které si nájemník při uzavření nájemní smlouvy nevymínil.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1927, Rv I 1825/26.)

Majitel domu, jenž byl nuceně spravován, domáhal se na nájemníku, by ustal odebíratí bezplatně elektrický proud z elektrického vedení v žalobcově domě. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce shledává dovolatel mylným názor odvolacího soudu, že žalující vlastník domu, na který byla uvalena vnučená správa, může žalovati o opomenutí bezplatného odběru elektrického proudu z elektrického zařízení v domě (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Nelze mu přisvědčiti. Povinného neobmezuje vnučená správa dále, než sahá její účel. Jest mu zabráněno vykonávati jen ona oprávnění, jež zavedením vnučené správy přešla na správce a s jeho právy se nesnášejí. Správce nabývá práv, spravovati nemovitost, bráti z ní užítky a výnos a konati právní jednání, potřebná ku provedení vnučené správy (§ 109 ex. ř.). Na smlouvu nájemní nemá vnučená správa vlivu (§ 111 ex. ř.). Protože

pak žalobou, by nájemník nepřekročoval práv, příslušejících mu podle smlouvy nájemní, svémocným odběrem proudu, nevsahá se v práva správce, také užitky se neztenčují, není ohledně této žaloby vlastník domu ve svých právech disposičních omezen. O užitky domu nebo zásah do práv vnučeného správce by šlo teprve tehdy, kdyby si vlastník na ně osoboval právo, nebo kdyby právo, používatí elektrického zařízení, bylo spolupronajato. V případě sporném však domáhá se vlastník odpomoci proti svémoci nájemníkově, by tento bezplatně nepoužíval osvětlení a proudu. Když žalovaný netvrdil, že mu podle smlouvy nájemní přísluší právo na užívání elektrického zařízení a proudu, pak neprávem si je osobuje, ať chce zaň platiti, čili nic. Vlastník není povinen, ponechati nájemníku užívání zařízení svého domu, které při nájemní smlouvě si nájemník, ať již výslovně nebo mlčky podle okolností, nevymínil. To platí také o elektrickém zařízení domu.

Čís. 7021.

Obecní zřízení (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920).

Předpis §u 7 zákona jest donucovací. Dohoda mezi obcí a zaměstnancem, že jeho služební poměr i po uplynutí služebního roku má zůstatí prozatímním, jest nicotnou.

Z toho, že se zaměstnanec nedomáhal svých práv proti výpovědi, dokud nebyl žalován na vyklizení služebního bytu, nelze usuzovati, že souhlasil se zrušením služebního poměru.

Zvolení zřízence trvale ustanoveného pro obecní služby zahrnuje v sobě zároveň i usnesení, že služby, pro něž byl ustanoven, mají býti konány zřízencem trvale ustanoveným, aniž by se vyhledávalo, by systemisace míst předcházela jmenování.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1927, Rv I 89/27.)

Usnesením obecního výboru v Č. (v Čechách) ze dne 11. dubna 1923 byl žalovaný ustanoven obecním sluhou. Dne 29. prosince 1924 dostal žalovaný čtvrtletní výpověď ze služby. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se obec Č. na žalovaném vyklizení služebního bytu. Žalovaný vznesl mezitimní určovací návrh, že výpověď ze služby, daná mu žalobkyní dne 29. prosince 1924, jest neúčinnou a že v této době byl žalovaný již v nevypověditelném služebním poměru podle §§ 7 a 10 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920. Procesní soud první stolice zamítl mezitimní určovací návrh žalovaného a uznal podle žaloby v podstatě proto, že prozatímní ustanovení žalovaného ve službě bylo usnesením obecního výboru ze dne 14. dubna 1924 prodlouženo a že se žalovaný s výpovědí ze dne 29. prosince 1924 spokojil. Odvolací soud odvolání do rozsudku prvního soudu, pokud bylo jím uznáno na vyklizení bytu, odmítl, ohledně mezitimního určovacího návrhu odvolání nevyhověl.